

WEG VAN MEL **3**

NU OF NOOIT

ARJA VEERMAN

Arja Veerman

Nu of nooit

Weg van Mel

Deel 3

DE FONTEIN

Ik zette het bakje waarin de spaghetti had gezeten, die Casper voor me had gemaakt, in de vaatwasser. Elke week wanneer we van plek wisselden, stonden er in de koelkast drie of vier schaaltes met eten voor me klaar. ‘Een liefdevol nahuwelijk’, hoorde ik pas iemand op mijn werk tegen een collega zeggen. Die term had ik nog niet eerder gehoord. Misschien konden Casper en ik ook wel vrienden worden, over een poosje. Als de scheiding wat verder achter ons lag.

‘Kijk,’ zei Mel, die aan de tafel ging zitten en haar iPad in de houder schuin voor zich zette. Ze klikte op een knop. Op het beeldscherm verscheen een mindmap.

‘Wat ik in een relatie nodig heb,’ las ik hardop over haar schouder mee, terwijl ik mijn handen aan een theedoek afdroogde. De tekst stond in het midden, in een grote groene bol, waaraan allerlei zijtakken hingen, in rood, in geel, in blauw. De kern van de vraag was in elk geval duidelijk, daar lette ik bij mijn studenten ook altijd op. Mel had bij iedere tak een of meer woorden gezet. ‘Veiligheid, intimiteit, vertrouwen, aantrekkelijkheid, uitdaging, elkaar begrijpen, lachen, interesses delen, respect, intelligentie, humor, seks, attent zijn, je best doen, praten, ook over seks,’ somde ik mompelend op.

‘Ik vind het heel belangrijk dat er in een relatie humor is,’ zei Mel ernstig. Ze wees naar een van de zijtakken van de mindmap. ‘Het moet een beetje speels kunnen zijn, ook als het gaat om seks. Soms lukt het een keer niet. Nou en?’

‘Koffie?’ vroeg ik. Ik zette de machine aan en grinnikte een

beetje in mezelf om de voile sjaaltjes die ik een paar weken geleden via internet had gekocht. Ze lagen in mijn slaapkamer, in dit appartement, onder mijn kussen. Om een keer mee te spelen, met Mel, als ik dat durfde. En anders kon ik ze altijd nog als vitrage voor de klappaampjes gebruiken, ze hadden exact de goede maat.

‘De opdracht was dat ik me eerst helemaal leeg moest schrijven,’ zei Mel. Ze draaide zich naar me toe. De koffie begon te pruttelen. ‘Ik moest alles op papier zetten wat in me opkwam. Woorden, zinnen, flarden. En daarna moest ik gaan strepen. Welk woord betekent iets en wat betekent niets? De volgende stap was dat ik de woorden moest ordenen: wat hoort bij wat, wat klopt er, wat niet? Wat vind ik belangrijk? En daar moest ik dan takken van maken, zoals je in de mindmap ziet.’

Ik klopte wat melk op en pakte twee bekers. ‘Hoelang heb je daarover gedaan?’

‘Nou, kijk. Bijvoorbeeld bij: “Interesses delen.” Dat vind ik belangrijk in een relatie. Alleen delen Ronald en ik die niet meer zo veel. Nou ja, we delen nog wel dingen, maar we doen ze niet meer samen. Zoals bergbeklimmen. Vroeger deden we dat vaak, bijna elke vakantie, maar nu doet Ronald dat met zijn vrienden. Dat kan ook niet anders, want wie moet er anders bij de kinderen zijn? En hier, kijk: snorkelen. Vinden we ook allebei leuk, maar hetzelfde verhaal. En Ronald houdt niet van literatuur en al helemaal niet van musea. Dat vind ik juist zo fijn met jou, dat jij daar wel van houdt. En dat we over die kunst kunnen praten, dat kan ik met Ronald niet,’ zei ze, terwijl haar stem steeds zachter klonk.

‘Ik hou ook van bergwandelen hoor,’ zei ik. Ik boog me wat verder over haar heen en keek zoekend naar het beeldscherm. Ik zag zo veel dingen die ze belangrijk vond en die ik haar kon bieden: nieuwe dingen proberen, van elkaar leren, toekomstplannen maken, lachen.

‘Trouwens, misschien gaan we dit jaar in de kerstvakantie wel skiën met de kinderen,’ zei Mel. Ineens veerde ze weer wat op. ‘Ronald wil dat al jaren en ik denk dat het nu wel kan met

de meiden.’

‘Wat leuk,’ bracht ik er zo enthousiast mogelijk uit. Ik voelde hoe mijn keel zich samenknep. Ik draaide me om naar het aanrecht en schonk de koffie in. Ik meende het nog ook, ergens. Hoe kon ik nou níet blij voor haar zijn dat haar huwelijk niet een regelrecht drama was? Alleen, als ik zo naar die woorden keek, naar wat zij belangrijk vond, dan zag ik ook iets wat zijzelf blijkbaar niet zag. En dat was dat ze al de dingen, die ze graag in een relatie wilde, zo van mij kon krijgen. Liefde, hulp, hartstocht, begrip, aandacht, aantrekkingskracht. Het stond allemaal op het scherm, ze had het allemaal in haar mindmap gezet. Hoe kon ik haar ervan overtuigen dat ík haar ware was?

‘En hoe zit het hiermee?’ vroeg ik. Met mijn vinger wees ik naar het woordje ‘Seks’ dat ze met een plusje bij de tak van ‘Intimiteit’ had gezet. Ik zette de beker koffie naast haar iPad op de tafel en sloeg mijn armen om haar heen. Ik legde mijn handen op haar borsten. Een steek van jaloezie probeerde ik te negeren. Onder de zachte stof van haar bloesje voelde ik haar tepels hard worden. Ik kuste haar in haar nek.

‘Dat zit wel goed,’ kreunde Mel. Met haar hoofd leunde ze naar achteren, ze sloot haar ogen. ‘Na zo veel jaar weet je natuurlijk wel op welke knoppen je moet drukken.’

Ik kuste haar ruw op haar mond. Ik stootte mijn tong tegen haar tanden. Was het een grapje, dat ze zo luchtig sprak? De stoel viel om, terwijl ik haar aan haar polsen omhoogtrok. Met mijn heupen bonkte ik tegen haar lichaam aan. ‘Wanneer ben je alleen van mij?’ hijgde ik.

‘Nu,’ fluisterde ze. Haar wangen werden rood. Ik trok haar bij haar losse broekriem de gang door, de slaapkamer in. Ik duwde haar op haar rug op het bed. ‘Ik doe alles wat je wilt,’ zei ze. Ze hapte naar adem en keek me smachtend aan.

‘Ogen dicht,’ gromde ik. Ik trok haar broek bij de pijpen omlaag. Ze had geen slipje aan. Een lachje verscheen rond haar lippen, terwijl ik haar besprong. Ik graaide onder mijn kussen naar een van de sjaaltjes. Als ze het niet wilde begrijpen, dan moest ze het maar beleven. Dat het ook echt anders met de liefde kon.

Mel zou het weekend op citytrip zijn, samen met Ronald. In Roermond. Het was haar idee. Het was zo lang geleden dat ze er samen op uit waren geweest. Ronald was meteen enthousiast. Zij niet echt, vertelde ze me. Ze had het zelf voorgesteld, maar ze zag er ook tegenop. Ze was nerveus geweest, toen ik haar even tegenkwam op school vanochtend. Ronald stond thuis al met de koffers klaar.

‘Ik wil het hem zeggen. Dat ik binnenkort een keuze moet gaan maken. Dit houden we zo niet lang meer vol. Hij zit daar maar, thuis aan tafel, met zijn laptop en zijn zelfgebakken brood. Hij haalt een bosje bloemen voor me als ik huil. Hij geeft me chocola, terwijl ik met hem wil praten. Over wat er speelt tussen ons. Wat er speelt tussen jou en mij. Maar elke keer als ik erover wil beginnen, klapt hij dicht.’

Mel hoopte dat een weekendje weg bij hen allebei voor wat ontspanning zou gaan zorgen. Er scheen een soort stadsfestival in Roermond te zijn. Bandjes, theater, lekker eten. En de volgende dag zouden ze dan bij de ouders van Ronald langs kunnen gaan, die woonden daar vlakbij.

Ik waste de pan af, zette hem op een rekje en droogde mijn handen af aan de theedoek die ik terughing aan de kastdeur. We zouden tussendoor niet bellen of appen. Dit was hun weekend en tegelijk ook dat van mij. Maar ik had zelf geen zin om iets te doen. Zelfs niet om Ellen te bellen, ik wist toch al wat ze ging zeggen: ‘Zie je wel? Ik zei het je toch. Die arme man weet van niks. Je staat gewoon in de wacht, schat!’

En Laura zou zeggen dat ik het sowieso wat rustiger aan zou moeten doen. Dat ik mezelf dat moest gunnen. Dat ik eerst tot mezelf moest komen. ‘Na een scheiding kost je dat zeker twee tot drie jaar.’

Vanuit het raam van het appartement zag ik van bovenaf de mensen, verlicht door het schijnsel van de lantaarns liepen ze langs elkaar heen op de stoep. Sommigen duwden een kinderwagen voor zich uit. Het was koopavond. Met een bedrukt gevoel liep ik naar de gang. Even naar buiten, dat zou me vast goeddoen. De sleutels prikten in de zak van mijn jas.

Beneden op straat liep ik gehaast tussen de mensen door. Handen in mijn zakken, hoofd omlaag. Ik schoot een straat in naar links en liep uit het centrum weg. Ik wilde niemand zien, niemand spreken.

‘Hey hallo, hoe gaat het?’ hoorde ik ineens een stem achter me roepen. Ik keek om en zag dat het Patrick was, met wie ik weleens wat dronk tijdens de muziekles van Fenna en zijn zoontje Sem. Hij fietste voor me uit en stopte, met één voet op de stoeprand. Zijn lichtblauwe ogen keken me opgewekt aan onder een bos met grijze krullen.

‘Sorry, ik ben laat,’ verzon ik voor hij iets kon zeggen. Mijn handen stak ik verontschuldigend in de lucht, ik trok mijn schouders op en liep in hetzelfde tempo door. ‘De winkels gaan bijna dicht.’

Patrick trok een zogenaamd sip gezicht en het leek alsof hij nog iets wilde zeggen, maar hij grijnsde en zette zich af tegen de stoeprand. Ik had hem een paar weken terug verteld over mijn scheiding, maar niets gezegd over Mel. Patrick bleek al jaren vrijgezel. ‘Het betere leven,’ zo had hij gezegd, terwijl hij een slok van zijn Hoegaarden nam. Het was drie uur in de middag geweest. Hij gaf zichzelf een vrijheid waar ik jaloers op was.

Het werd snel stiller in de straatjes die ik doorkruiste in de wijk achter het centrum. Steeds verder liep ik bij de winkels vandaan. Het leek wel alsof niemand begreep hoe het echt met de liefde zat. Hoezo rustig aan? Er was geen ontkomen aan, ik

kon Mel niet zomaar laten gaan. Ik móest op haar wachten, dat was ik aan haar verplicht. Ik was begonnen, ik was verantwoordelijk. Voor mij had ze haar leven overhoopgegooid en nu moest ik het uitzitten, net zoals zij dat met Ronald deed.

Mijn mobiel begon te piepen in mijn zak. In mijn hoofd vlogen de spoken meteen tegen mijn schedel aan. Wat zou Mel tegen Ronald zeggen, hoe hij reageren, en wat zou zondag de uitkomst zijn? Ik haalde mijn mobiel tevoorschijn en keek met een beklemd gevoel op mijn borst naar het scherm. Het was Patrick: Wijntje? Ben om 22 uur in Le Baron.

Verrast schoot ik in de lach. Hoe kwam hij aan mijn nummer? En was hij niet precies degene die ik nu nodig had? Mijn vriendinnen hoorde ik al joelen: eindelijk eens een ander verhaal dan alleen maar Mel, Mel, Mel en dat al maandenlang. Zij zouden me zeker zeggen dat ik moest gaan. Gewoon gezellig. Patrick was toch een leuke man?

Mijn voeten kozen alvast voor de weg terug naar het appartement. Even douchen, tanden poetsen. Ik kon die nieuwe rode jurk wel aan. Misschien moest ik Mel toch even bellen, ook al hadden we afgesproken dat niet te doen. Of hoefde ik dit niet aan haar te vertellen? Ik zuchtte diep, dacht aan Ellen, en liet mijn adem los. Ik mocht toch wel wat gaan drinken? Wie zou daar nou op tegen zijn?

Op de rand van het bad trok ik mijn sokken uit. Ik verstuurde een smiley naar Patrick, aarzelde even en tikte toch maar een kruisje in dat ik verzond naar Mel. Dan kon ze tenminste wel zien, ook achteraf, dat ik elke minuut van de dag aan haar had gedacht.

E-book december 2021

Copyright © 2021 Arja Veerman
Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN e-book 978 90 261 6099 8
ISBN luisterboek 978 90 261 6121 6
NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.